

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE
I ALLE LAND FOREN DERE !

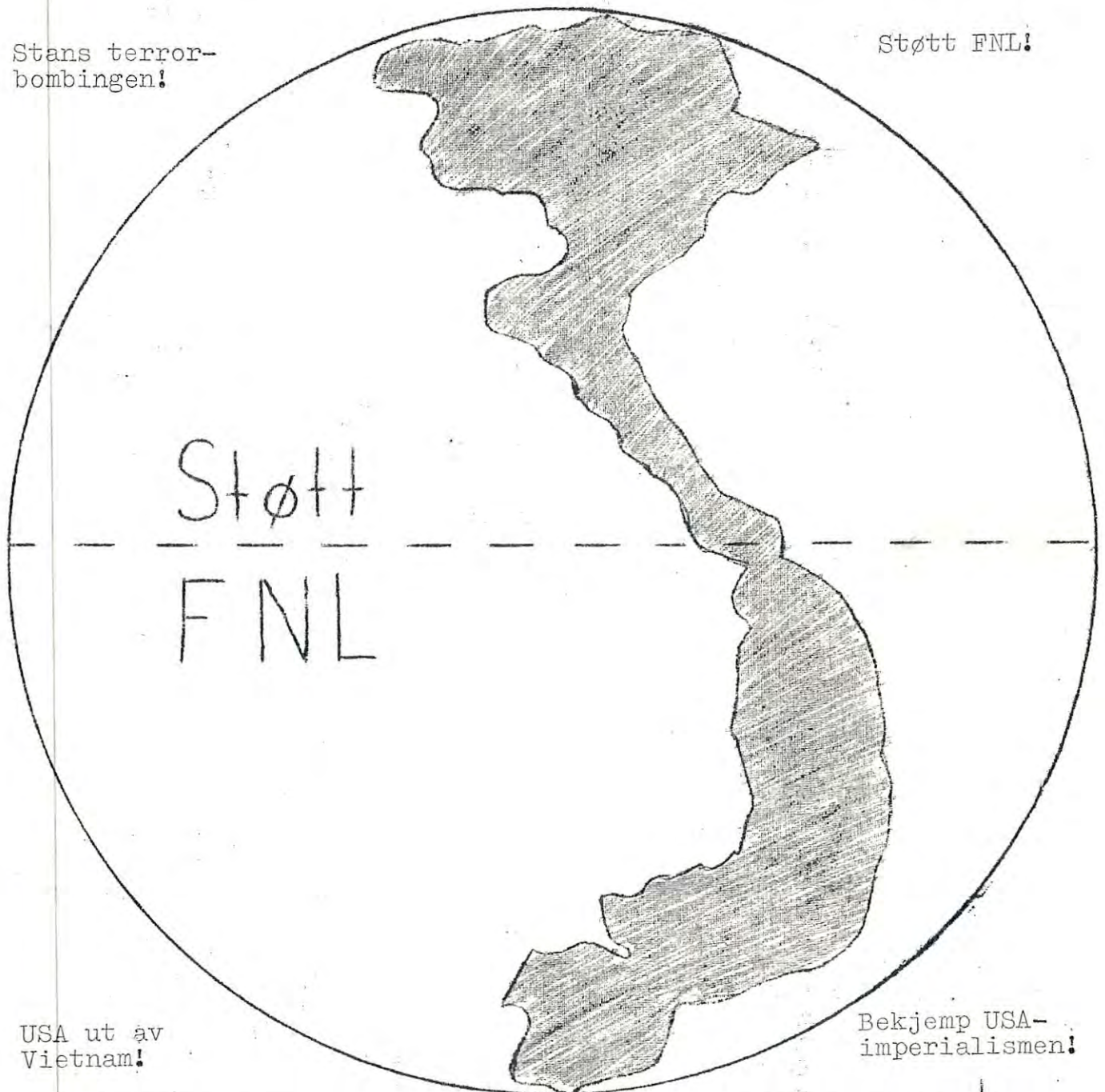
Kommunistisk Ungdom

Organ for forbundet Kommunistisk Ungdom

Nr. 2. * Desember * 1967

Stans terror-
bombingen!

Støtt FNL!



USA ut av
Vietnam!

Bekjemp USA-
imperialismen!

Med den norske arbeiderklasse mot kapitalisme og krig
inn i et godt nytt år i kamp for sosialisme og fred !

 KOMMUNISTISK UNGDOM
 Redaktør: Reidar Berge
 Med i redaksjonen: Jan Storteig, Clas Kristensen og
 Svein Johnsen.
 Adr. Grønlandsleiret 39, Oslo 1. Tlf. 673382

Denne lederen er en behandling av prinsippielle retningslinjer for hvordan Kommunistisk Ungdom bør forholde seg til folk i andre land og til folk i Norge. Den er blitt til som direkte følge av diskusjoner i arbeidsutvalget. Vi håper den blir grundig gjennomtenkt av alle som leser den, og at den blir diskutert i laga. Innlegg i avisa om disse spørsmåla er meget velkomne.

Redaksjonen

REISEVIRKSOMHET I ANDRE LAND

Vi må skille skarpt mellom to sorter av reisevirksomhet. Den ene sorten er reiser vi får i stand etter eget initiativ, den andre sorten er reiser vi får i stand etter innbydelse fra folk i vertslandet. To slags mennesker har anledning til å reise utenlands etter eget initiativ. Det ene slaget er mennesker som er så rike av eget arbeid eller av å utbytte arbeidsfolk at de kan betale reisene selv, det andre slaget er mennesker som får sine reiser betalte av arbeidsfolk i vertslandet som følge av medlemskap i organisasjoner. Vi er selv medlemmer av en organisasjon. Det er derfor helt nødvendig å vite at reisevirksomhet i seg selv kan være utbytning av arbeidere her i landet, i vertslandet eller i andre land. Når vi kritiserer andre for di de er utbyttere, må vi først og fremst ta konsekvensen av denne kritikken i egne handlinger. Vi bør derfor aldri tigge oss til noe som helst av arbeidere i andre land. Gjør vi det, vil vår kritikk av borgerskapet her i landet også ramme oss selv. Eller som Mao ofte har sagt det ved å sitere et gammelt kinesisk ordspråk: "Enkelte tosker løfter en sten bare for å slippe den på sine egne tær". For å unngå å være slike tosker, må vi derfor aldri tigge oss til reisevirksomhet i andre land.

Spørsmålet om reisevirksomhet etter innbydelse fra folk i vertslandet må besvares annerledes. Det er lederne - eller herskerne - i vertslandet som sender innbydelser, og det er de samme to slags mennesker som får dem. Prinsippielt bør spørsmål om reisevirksomhet etter innbydelse besvares slik: Jo mer intimt vennskap som lederne - eller herskerne - i vertslandet pleier med borgerskapet her i landet, jo mindre intimt vennskap som lederne - eller herskerne - i vertslandet pleier med borgerskapet her i landet, jo mer intimt vennskap kan vi pleie med dem. Vi bør leve som skalden av Håvamål sier, at "Omvegar jamnt til utrygg ven om midt i bygda han bur, men beinvegar går til den gode venen om han er langt av leid", og "med uvens ven venskap hava, høver seg ikkje for fagna folk". Er lederne - eller herskerne - i vertslandet venner med borgerskapet her i landet, kan de ikke være venner med oss samtidig, og vi bør prinsippielt avslå innbydelser fra dem når situasjonen er slik.

Besøk på fremmede lands ambassader her i landet, enten det er på eget initiativ eller etter innbydelse fra ambassaden, bør vurderes etter de samme prinsippielle retningslinjene.

STUDIEOPPHOLD I ANDRE LAND

Vi må selvsagt aldri gjøre eget initiativ til - eller tigge oss til - studieopphold i andre land, betalte av arbeiderne i disse landa eller eventuelle andre land.

Annerledes blir det når vi skal vurdere tilbud om "gratis studieopphold". I virkeligheten er de ikke "gratis studieopphold". Dem de er mest gratis for, er studentene, dem de er minst gratis for, er de arbeiderne som i første rekke gjør studieoppholda mulige. Skal vår kritikk av folk som flykter til gode utbytterstillinger i andre land etter "gratis" utdannelse i hjemlandet, også være rettleiende for oss selv som selvkritikk, må vi prinsippielt avslå tilbud om "gratis studieopphold" i andre land. Gjør vi det ikke, er vi i hovedsak helt identiske med dem vi kritiserer, vi gjør bare som disse toskene som "løfter en sten for å slippe den på sine egne tær".

Mange kamerater har både reist og studert i andre land. Hovedhensikten med disse kritiske vurderingene av slik reise- og studievirksomhet er "å lære av fortidens feil for å unngå feil i framtiden", så vi kan slutte med å gjøre det som er galt for å kunne gjøre det som er riktig.

VÅRT FORHOLD TIL FOLK HER I LANDET

Generelt er det riktig å vurdere folk her i landet etter disse retningslinjene:

Jo rikere de er, jo sterkere sosial posisjon og makt de har, jo mer reaksjonære vil de som regel være. Omvendt: Jo fattigere de er, jo svakere sosial posisjon og makt de har, jo mer revolusjonære vil de som regel være.

Generelt er folk mest revolusjonære i ungdommen, og de blir som regel mer reaksjonære med alderen.

Generelt er kvinner mer revolusjonære enn menn.

Det er viktigst å vurdere folk etter den rikdom, den sosiale posisjon og makt de har, mindre viktig å vurdere etter alder, og minst viktig å vurdere etter kjønn.

Spesielt skal vi merke oss folk som har vært medlemmer av revolusjonære organisasjoner, og som har forlatt disse. De er vanligvis meget upålitelige forbundsfeller, og de kan dessuten være meget farlige for oss for di de mestrer vårt språk og våre arbeidsmetoder. De kan derfor best av alle forråde og bedra dem de sier seg å tjene. Når de virkelig skjønner sine feil, vil konsekvensen være at de ener seg enkeltvis med oss. Når de ikke skjønner sine feil, vil de etter lokke- og truenetoden prøve å få oss over til seg. Prinsippielt er det derfor riktig av oss å avvise slikt "tverrpolitisk samarbeid som enkelte av dem foreslår i brev til oss, offentliggjort i dette nummer av Kommunistisk Ungdom.

Våre nærmeste venner er fattige folk i Norge med svak sosial posisjon og makt. Våre nærmeste fiender kan være rike folk i Norge med sterk sosial posisjon og makt. De samme prinsipper

gjelder for vennskap og fiendskap med folk i andre kapitalistiske land. For ekte revolusjonære mennesker er dette helt ufravikelige prinsipper. Fraviker vi disse prinsippene, er vi falske revolusjonære mennesker, og jo lenger vi fraviker dem, jo falskere er vi. Omvendt: Jo mer vi klarer å leve etter disse prinsippene, jo mer ekte revolusjonære er vi. Det kan være vanskelig å etterleve slike prinsipper, særlig i førstningen. Men enhver som gjør det, vil merke at det går, og at det blir lettere etter hvert.

RB

BREV FRA OSLO OG AKERSHUS DISTRIKT AV NKU

Kommunistisk Ungdom,
Grønlandsleiret 39
Oslo

Oslo, den 24.11.67

Splittelsen i NKU

Oslo og Akershus distrikt av Norges Kommunistiske Ungdomsforbund har, med bakgrunn i splittelsen på NKU's 31. landsmøte, tatt opp stillingen til drøfting på et ekstraordinært årsmøte (6. november i år). Det nye distriktsstyret har med fullmakt fra distriktsårsmøtet, utarbeidet følgende retningslinjer for det videre politiske arbeidet utad:

1) NKU er, som organisatorisk og partipolitisk frittstående forbund, innstilt på tverrpolitisk samarbeid med alle sosialistiske organisasjoner. Dette gjelder også mindretallet fra det 31. landsmøte, som nå har dannet "Kommunistisk Ungdom" (KU) i nær tilknytning til NKP.

2) Oslo og Akershus distrikt av NKU vil organisere et aksjonsnett for å engasjere våre medlemmer i tverrpolitisk arbeid bl.a. for Vietnam, og i sosialistiske arbeidsgrupper tilknyttet "Marxistisk Forum".

Oslo og Akershus distrikt av NKU

GENERELLE MENINGER OM STUDIEVIRKSOMHET av Reidar T. Larsen

Jeg vil gjerne komme med et par ytringer om studiearbeidet i KU. De er skrevet hurtig ned, og forsøker ikke å formulere noe opplegg for hva en skal ta fatt på konkret, men representerer noen synspunkter på studiearbeidet slik jeg generelt mener det bør legges an hvis det skal bli fruktbart. La oss spørre: Hva er det som fører ungdom til oss? De kommer fordi de er opprørt over amerikanernes krig i Vietnam, de reagerer mot undertrykkelse og utbytting, de stiller seg på undertrykte rases og folks side, de har kanskje uklare tanker om at det må skapes en mer rettferdig verden, de er mot at stor økonomisk makt skal være konsentrert på få hender, de er for likere rett mellom mennesker og nasjoner osv. Mange har ikke en gang gjort seg opp noen mening om hvorfor de kommer, de preges av en viss nysgjerrighet, kanskje spenning. Noen har kanskje særlige personlige grunner. Men under alle omstendigheter er det viktig

at vi er bevisst hvordan vi skal møte dem, og hva vi skal gi dem. De vil bryte med det de har vært knyttet til og som de føler ikke holder, og søker etter noe annet.

Og hva bør vi gi dem? Vi bør gi dem mest mulig klar orientering om hovedmotsetningene i vår tid, om klassemotsetningene, om årsakene til krig og opprustning, om kampen mellom kapitalisme og sosialisme. Analysere motsetningene, og vise dem at det ikke dreier seg om en kamp øst-vest eller nord-sør, men om en kamp mellom klassekrefter.

Vi må samtidig som vi avslører kapitalismens sanne karakter, gi dem sosialismens positive ideologi, og vi har rike kilder å øse av.

Vi må også gi dem kjennskap til Norges Kommunistiske Parti, - til partiets historie og syn på de viktigste spørsmål i norsk innen- og utenrikspolitikk.

Interessene og legningen er naturligvis forskjellig hos de unge. Vi må være oppmerksomme på det, og etter første innføring bør en grene studievirksomheten slik at en i alle fall har et par alternativer.

Men den første innføringen bør være felles og gi et visst grunnlag for alle som deltar til å kjenne grunntrekk i vår ideologi og politikk.

Også under den videre studievirksomheten er det nødvendig å stimulere alle til å kombinere studier med aktiv politisk virksomhet, og til å prøve seg på aktuelle politiske problemer.

Studievirksomheten bør hele tiden søke å fremme evnen til selvstendig vurdering. Den må derfor ikke legges opp som en indoktrinering av læresetninger, men gjerne stille problemer til debatt. På et noe viderekomment studium vil det være verdifullt å gå gjennom forskjellige synsmåter på overgangsformer til sosialismen, t.eks - - på spørsmålet om fredelig sameksistens, på spørsmålet om forskjellige veier under den sosialistiske utvikling (jfr. Sovjetunionen - Kina - Jugoslavia - Romania - osv.) Ikke først og fremst for å få drevet igjennom et bestemt syn, men for å få avdekket problemer og få et best mulig grunnlag for egen vurdering.

Til sjuende og sist er det problemene i vårt eget land som må oppta oss, og studievirksomheten må hele tiden ha det for øye. Enhver kopiering er verdiløs. Det gis ingen mønstre som vi kan hente utenfra og ukritisk innrette oss etter.

Framfor alt må en forkaste en studievirksomhet som tar sikte på å inekserere de oppfatninger som hevdes av en retning innenfor den kommunistiske verdensbevegelse. Det er synspunkter som under alle omstendigheter vil være tilspisset av striden og derfor outrerte, særlig i bedømmelsen av de(n) andre part(en).

Det kan ikke være den fremste oppgave å verve mennesker som kommer til oss for et bestemt syn på de spørsmål som behersker den indre strid - - altså bevegelsens indre motsetninger. Oppgaven må være å gi dem en første innsikt i vår ideologi, i vårt teoretiske grunnlag. Det har vi klassiske skrifter til hjelp for. Videre må vi gi dem kommunistenes syn på hovedmotsetningene i vår tid - altså motsetningen mellom de sosialistiske og kapitalistiske krefter, og å vinne dem som personlig overbeviste på sosialismens side.

Har studievirksomheten ikke dette klare siktemålet fra begynnelsen av, vil den gjøre mer skade enn gagn.

OM VIETNAM-ARBEIDET
Av Svein Johnsen

Landsmøtet i Solidaritetskomiteen ga AUF og Haakon Lie vann på mølla. Plutselig ble alle drømmer om å overta ledelsen i denne betydningsfulle bevegelsen styrtet i grus og man valgte i stedet den metode som før ikke nådde fram - å ta i bruk løgnen: Det ble SUF-kupp, rabulisme og sekterisme. Halehenget i NKU fulgte ivrig opp med uttalelser som borgerpressen med stor begjærighet tok i mot. Det ble tverrpolitikkens debut ..

Mye har endret seg siden Haakon Lie innledet sine første hata-ke angrep under Solidaritetsbevegelsens spede begynnelse. Nå kan ingen sosialdemokrat med respekt for seg selv skjule USAs forbryteriske aggresjon mot folket i Vietnam og ingen kan heller se forbi den brede opinion som i dag retter seg mot krigsforbryternes herjinger i Vietnam. Men likevel .. det farligste våpen mot aggresjonen skal knekkes.

MEN SOLIDARITETSKOMITEEN GIKK STYRKET UT AV LANDSMØTET ...

Det som i korthet hendte på landsmøtet til Solidaritetskomiteen var følgende:

Solidaritetskomiteen, som først hadde lovt alle FNL-komiteer i hele landet representasjon på landsmøtet og senere antydte 16 representanter fra Oslo-gruppene, gikk i siste liten bort fra sine tidligere løfter. Oslo-utvalget som var opprettet på Solidaritetskomiteens oppfordring viste seg nemlig å gjøre et ganske godt arbeid - i alle fall tilsynelatende. Det organiserte i løpet av høsten over 70 komiteer rundt om i Oslo, i bistedene på skoler og arbeidsplasser. Innsatsen skal imidlertid ikke gjøres større enn den var - de fleste av gruppene medlemmer - ca. 700 i alt - hadde på forhånd vært mer eller mindre aktive i Vietnam-arbeidet.

Det var Oslo-representasjonen som naturlig nok ble stridsspørsmålet ved landsmøtets åpning. 7 representanter fra Oslo-utvalget la fram sitt syn på representasjonen og krevde prinsippielt full representasjon for alle komiteer over hele landet. Et kompromiss ble vedtatt med 27 mot 4 stemmer, Oslo/distriktene fikk 50/50 representasjon. Utover dette ble det i virkeligheten et godt landsmøte. Meninger striddes, og etterhvert kunne en skinte en slags kontur av enighet. Dette på tross av at enkelte bevisst forsøkte å konstruere opp skiller og motsetninger mellom Oslo-representantene og de som kom fra distriktene. Ut av debattene kan en trekke en del synspunkter som det var generell enighet om: Solidaritetskomiteen for Vietnam må spre kunnskap om den amerikanske politikken generelle imperialistiske karakter. Den må ha til målsetning å bekjempe USA-imperialismen, eller stille kravene USA ut av Vietnam, stans terrorbombingen og full støtte til den nasjonale frigjøringsfront. På den måten ble Vietnam-krigen plassert der den hører hjemme. USA-imperialismens forsøk på å ta og å befestе sitt koloniherrdømme over Vietnam og alle verdens folk. Og på den andre siden Vietnams revolusjonære motstandskamp for å befri seg fra fremmed åk og undertrykkelse. Slik forberedte man grunnen for å gi sin materielle og moralske støtte til det vietnamesiske folk på et riktig grunnlag, klassesolidariteten.

For Solidaritetskomiteen gir det lovende perspektiver. Like gledelig var kanskje de bestrebelser som ble gjort for å gi det organiserte arbeid samme karakter. En har forhåpent-

ligvis kvittet seg for godt med den sentraliserte organisasjon og ført over hovedtyngden av virksomheten til lokalkomiteene. Solidaritetskomiteen skal være funksjonær for lokalkomiteene og ikke omvendt. Da blir også rekrutteringsgrunnlaget bredere og kontaktflaten ut i folket blir større. For å kunne bli en virkelig massebevegelse kan arbeidet for Vietnams folk gjøres effektivt og en slik bevegelse skapes bare ved å sette massene i bevegelse.

Påstanden om at SUF har sikret seg ledelsen i Solidaritetskomiteen er blitt gjentatt mange ganger av dem som i virkeligheten er i mot en slik bevegelse.

Selvsagt er en slik påstand bare et av borgerskapets mange forsøk på å knekke enhver virkelig bevegelse for solidaritet med det vietnamesiske folk. Og den tilbakevises så enkelt som at medlemmer av SUF ikke har flertall i Solidaritetskomiteen.

Flertallet er uavhengige, AUF-ere og en kommunist.

Således kommer også AUFs og Oslo Samorganisasjons nye initiativ til en ny "Vietnam-bevegelse" i et merkelig lys. Nå skal det altså konkurreres! Men om hva? Det som tydeligvis skiller Ola Teigen fra Solidaritetskomiteen er spørsmålet om USA-imperialismen. Det nå således være grunn til å spørre om AUF som uten blygsel kaller seg for en sosialistisk ungdomsorganisasjon, ikke er enig om at USA-imperialismen skal bekjempes!

Igjen kommer vi inn på "bredde". Denne magiske trylleformelen som overskygger alt annet - er også troen på sosialismen! I virkeligheten er snakket om å vinne "bredde" ikke noe annet enn manglende tro på folkets revolusjonære styrke, deres evne til mobilisering på klart klassegrunnlag.

KAPITALISTENE ER DE SAMME ENTEN DE BÆRER PRESTEKAPPE ELLER ANDRE KLÆR

I mange land begynner nå myndighetene å se litt nærmere på kirkene som skatteobjekter. Det skyldes mange kirkesamfunns og religiøse organisasjoners velutviklede sans for big business. De har store investeringer i aksjer, i industri og i detaljhandelen.

Katedralen i Akron i Ohio eier Real Form Girdle Company i Brooklyn, og det finnes andre kirker som har aksjer i mindre respektable firmaer enn hofteholderfabrikken i Brooklyn. Katedralen i Akron eier også en stor rabattbutikk like i nærheten av kirken og en fabrikk som driver med produksjon av elektroniske ting i New Jersey. Den romersk-katolske kirke i U.S.A. eier verdier som er antatt å ligge på rundt 500 milliarder kroner. Også mormoner - kirken har en betydelig formue. Hvis de amerikanske kirkene fortsetter å bygge opp sin forretningsvirksomhet i samme tempo som nå - med den fordel at de er fritatt for skatt - vil de

teoretisk sett kunne sikre seg kontrollen over hele det økonomiske liv i U.S.A. I dag har den romersk-katolske kirken en formue som er større enn den man finner hos verdenskonserner som American Telephone and Telegraphes, United States Steel og Standard Oil of New Jersey. Selv de mest kristelige forretningsfolk er bekymret over utviklingen i U.S.A., og hevder at kirkene burde betale skatt som andre når de driver med ren business.

Noe av den samme kritikken har kommet til orde i England, hvor kirken heller ikke er helt blakk. Church of England er stor-kapitalist målt med britiske mål, ikke bare i eiendommer, men også i aksjer. Det er nå blitt avslørt at Church of England har jordeiendommer og aksjer verdsatt til over 2.8 milliarder kroner.

Nå er denne spekulantvirksomhet, som den er kalt, kommet under kritikk fra aktive folk også innenfor kirkens egne organisasjoner. I Church Times skriver et av medlemmene av kirkerådet-at det ser ut til at kommisjonærene (de som steller med kirkens finanser) er vel tilfreds med den ordinære moralske vurdering på aksjebørsen, men skulle ikke en kristen institusjon, spør hun, lede kapitalen inn i prosjekter som kanskje ikke ville gi så stor profitt, men som var mer sosialt ønskelige?

Kirke kommisjonærene som styrer med aksjene og avkastningen, bruker av overskuddet til stipend til presteskapet, som på denne måte får et tilskudd til lønna. Det er seks kirkekommisjonærer-derav to prester. De har blanco-fullmakt til å ordne med alle kirkens investeringer i aksjer og med kjøp og salg av jordeiendommer. De vokter over verdipapirer omtrent som embetsmenn over dokumenter som er stemplet "strengt hemmelig".

Dette medlemmet av kirkerådet anklager kommisjonærene for å presse fram en politikk med sammenslutning av jordbruks-^ueiendommer, uansett hva forpakterne av jorda mener.

Den stående unnskyldning er at alt dette gjøres for å skaffe penger til presteskapet. Det er muligens en unnskyldning for kommisjonærene, men ikke for kirken, skriver Miss Pitt, som synes det er på tide at kirken finansieres på en mer tidsmessig, mer moderne og mer demokratisk måte. Hun synes også at mange av pengene brukes til ufornuftige ting, til finansiering av alle slags moderne og kostbare prosjekter og til å sende erkebiskopen verden rundt for å forsøke å opprettholde statusen for den anglikanske kirke.

Maxim.

Budskapet fra Che Guevara.

Tyve år er gått siden den andre verdenskrigen tok slutt. Forskjellige publikasjoner på utallige språk feirer begivenheten på dagen for Japans nederlag. Det hersker en tilsynelatende optimisme i mange deler av verden.

21 år uten verdenskrig i disse tider med veldige konfrontasjoner, voldsomme sammenstøt og brå forandringer kan synes å være et langt tidsrom. Men, uten å analysere de praktiske resultater av denne freden som vi alle stiller oss rede til å kjempe for (og også til å bekjempe fattigdom, fornedrelse, den økede utbytting i enorme områder) står det tilbake å spørre om denne freden er en virkelig fred.

Det er ikke hensikten med disse linjene å gjøre rede for de forskjellige konflikter av lokal karakter som er oppstått etter Japans fall, heller er det ikke vår oppgave å regne opp de mange borgerkriger som har oppstått i denne såkalte fredsperiode. La oss nøye oss med å sette opp krigene i Korea og Vietnam som eksempler mot denne overdrevne optimisme.

Gjennom flere års grusom krig ble Koreas nordlige del utsatt for de verste ødeleggelser den moderne krigs historie kan berette om. I denne krigen intervenerte utallige stater under F.N.s flagg, anført av U.S.A. med overveiende deltagelse av amerikanske soldater og med innrulerte syd-koreanere som kanonføde.

På den andre siden var Koreas folk og hær samt frivillige fra den kinesiske folkerepublikken med støtte fra det sovjetiske militærapparatet. Fra amerikansk side ble det gjort alle slags forsøk på destruktive våpen, de kjernefysiske unntatt, men med ubegrenset bruk av bakteriologiske og kjemiske midler.

I Vietnam har patriotiske krefter gått til væpnede aksjoner nesten uavbrutt mot tre maktige imperier: Japan, hvis makt falt vertikalt etter bombingene av Hiroshima og Nagasaki, Frankrike som tok tilbake sine indochinesiske kolonier fra det beseirede landet og dermed ignorerte sine løfter gitt i vanskeligere tider, og U.S.A. i denne siste fase av striden.

Det oppstod mindre konfrontasjoner på alle kontinentene, enda mens det på det amerikanske kontinent bare ble gjort mindre forsøk på frigjøringskamp eller statskupp, inntil den kubanske revolusjonen ga alarmsignalet for dette områdets viktighet. Dette påkalte imperialistenes vrede og tvang Cuba til å forsvare seg, først ved

Plagya Giron og senere under oktoberkrisen. Denne siste episoden kunne ha forårsaket en krig av uoversiktelige dimensjoner, da den kunne ha resultert i et amerikansk-russisk sammenstøt med Cuba som stridens eple.

Imidlertid er det Indochina-halvøya og de tilliggende områdene som er i motsetningenes sentrum på det nåværende tidspunkt. Laos og Vietnam blir rystet av borgerkriger som ikke lenger er borgerkriger fra det øyeblikk den nord-amerikanske imperialismen blander seg inn, og hele området forvandles til en krutt-tønne ferdig til å springe i luften.

I Vietnam har konfrontasjonen tatt en meget skarp form. Men det er heller ikke vår intensjon å berette denne krigens historie, likevel kan det være på sin plass å friske opp enkelte minner.

Etter franskmennenes avgjørende nederlag i Dien-Bien-Phu, i 1954 ble Genev-avtalen underskrevet. Landet ble delt i to, og det ble bestemt å holde frie valg innen et tidsrom på 18 måneder for å avgjøre hvem som skulle regjere og hvordan landet skulle gjenforenes. Nord-amerikanerne undertegnet ikke dette dokumentet, men begynte straks å manuvrere for å erstatte keiser Bao-Dai med en for dem mer egnet person. Det skulle bli Ngo-Din-Diem, hvis skjebne ligner mye på den som blir en utpresset appelsin til del. I månedene etter at avtalen ble underskrevet var folket preget av optimisme. I påvente av at pakten skulle oppfylles ble bastionene fra kampen mot franskmennene lagt ned. Imidlertid ble det snart klart at det ikke ville bli holdt valg med mindre De Forente Stater var i stand til å tvinge igjennom sin vilje ved valgurnene, hvilket ikke kunne skje uansett hva slags valgfarse eller valgfusk av kjent oppskrift de ville benytte seg av.

Motstandskampen i sør ble på nytt tatt opp. Den økte snart i styrke, inntil den nådde nåværende tidspunkt da den amerikanske hær i Vietnam teller en halv million mann, mens marionetteregjeringenes styrker stadig skrumper inn og fullstendig har mistet kampviljen. Det er snart to år siden nord-amerikanerne systematisk begynte å bombe Nord-Vietnam, nok et forsøk på å svekke kampånden i sør og med makt tvinge igjennom forhandlinger. Til å begynne med kom angrepene spredt og under påskudd av å være represalier for påståtte provokasjoner fra nord. Deretter økte de i insitet og effektivitet for så å bli en gigantisk klappjakt med det formål å utslette alle tegn på sivilisasjon i den nordlige delen av Vietnam. Det er en episode fra den så beryktede opptrappingen. Yankee-verdens ønske om å ødelegge Nord-Vietnam har til dels

blitt oppfylt til tross for en uforferdelig innsats av anti-luftskytsen som har skutt ned mer enn 1700 fly, og til tross for våpenhjelpen fra den sosialistiske leir. Realitetene er bedrøvelige; Vietnam, som representerer drømmene og seiershåpet til hele den tilbakeliggende del av verden, står sørgelig alene. Dette folket må motstå angrepet fra den amerikanske teknikken som har frie tøyler i sør. I nord har det ennå muligheter for å forsvare seg, men også der alene.

Den progressive verdens solidaritet med Vietnams folk kan sammenlignes med den bitre ironi blebeiernes oppmuntringer må ha vært for gladiatorene i det romerske teater. Det dreier seg ikke om å ønske hell å lykke for den angrepne, men å lide den samme skjebne, følge ham i døden eller i seieren. Når vi analyserer Vietnams ensomme kamp gripes vi av angsten i dette menneskehetens ulogiske øyeblikk. Den amerikanske imperialismen er skyld i aggresjonen, dens forbrytelser er uhyrlige og fordelt over hele kloden. Det kjenner vi alle til. Men også de er skyldige som i denne situasjon nøler med å gjøre Vietnam til en uangripelig del av den sosialistiske verden. Da ville en risikere en ny krig i verdensmålestokk, det er sikkert, men også tvinge de amerikanske imperialistene til en bestemmelse. Og de er skyldige som i dag opprettholder en krig av skjellsord iverksatt for lang tid siden av de to største maktene innenfor den sosialistiske leir. Vi spør for å oppnå et ærlig svar: "Står ikke Vietnam egentlig alene for at det skal kunne opprettholdes en farlig likevekt mellom de to stridende verdensmakter?"

For en stohet det har dette folket, for en stoisme og tapperhet. Og hvilken lærdom for verden betyr ikke denne kampen. Ikke før en gang i fremtiden kommer vi til å få vite om president Johnson for alvor tenkte på å påbegynne noen av de storslåtte tiltakene annonsert under den pompøse tittelen "kampen for det store samfunn" ble sittende fast i den vietnamesiske hengemyr. Den største imperialistiske makt føler i sitt innerste blodtapet forårsaket av et fattig og tilbakeliggende land, og supermaktenes fabuløse økonomi lider under krigsinnsatsen. Å drepe er ikke lenger det mest behagelige av alle monopoler. Stridsvåpen i utilstrekkelig antall de alt de har disse fantastiske soldatene, ved siden av kjærligheten til sitt fedreland, til sitt samfunn og en tapperhet som består enhver prøve. Men imperialismen møter mange hindringer i Vietnam, den finner ingen vei ut, den leter desperat etter noe eller noen

som kan tillate den å trekke seg ut med verdighet av den vanskelige situasjon den befinner seg i. Men Nord-Vietnams 4 "punkter" og Syd-Vietnams 5 holder den fastklemt og gjøre konfrontasjonen ytterligere skjerpet.

Alt synes at denne usikre freden som bare er blitt kalt slik fordi det ikke har brutt ut en ny verdenskrig, står i fare for å bryte sammen ved et hvilket som helst irreversibelt skritt amerikanerne kan komme til å ta. Og vi verdens utnyttede, hvilken oppgave er tillagt oss? Folkene på tre kontinenter observerer og lærer av Vietnam. Under trussel av krig utøver imperialistene sine forbrytelser mot menneskeheten. Svaret må derfor være å ikke frykte krigen. Å angripe hardt og uavbrutt på hvert eneste konfrontasjonspunkt må være folkenes generelle taktikk. Men i de områdene der denne skrøpelige fred vi lider under er blitt brutt, hva er der vår oppgave? Frigjør oss for enhver pris. Verdenspanoramaet viser seg svært uensartet. Frigjøringsoppgaven venter enda i land i det gamle Europa, land som er tilsrekkelig utviklet til å føle alle kapitalismens motsetninger, men for svake til å følge opp i imperialistisk retning eller til å begynne på denne vei. Der vil motstningene ta eksplosiv karakter i de kommende år, men problemene og løsningen av dem, er forskjellige fra dem som våre avhengige og tilbakeliggende nasjoner har.

De fundamentale områdene for den imperialistiske utbyttingen er de tre tilbakeliggende kontinentene: Amerika, Asia og Afrika. Hvert land har sine karakteristika, men også hvert kontinent har det.

Latin-Amerika utgjør et mer eller mindre homogent hele, og den nord-amerikanske mopolkapitalen opprettholder et absolutt hegemoni over omtrent hele området. Marionetteregjeringene eller i beste fall svake og evneløse regjeringer, kan ikke opponere mot ordrene fra sin nordamerikanske herre, U.S.A., har nådd nesten det maksimale herredømme både politisk og økonomisk. Enda litt til og en hvilken som helst endring av situasjonen kan komme til å føre til en svekkelse av hele hegemoniet. Landets politikk består i å forsvare det som allerede er oppnådd. Aksjonslinjen reduseres på det nåværende tidspunkt til benyttelse av brutal makt for å hindre frigjøringsbevegelser av enhver type å vinne frem.

Under slagordet "vi tillater ikke et nytt Cuba" dekkes mulige aggresjoner, som f.eks. ugjerningen mot Santo Domingo og tidligere massakren i Panama. Yankee-tropper står klare til å intervenere hvor som helst i Latin-Amerika der den etablerte ro og orden kunne komme til å røkkes og amerikanske interesser derved komme i fare.

Denne politikken bygger på en nesten absolutt ustraffethet. OAS (organisasjonen av amerikanske stater) er en bekvem forkledning hvor prestisjeløs den enn er. F.N. er så utilstrekkelig at det grenser til det latterlige eller tragiske. De militære står i alle latin-amerikanske land klar til å intervinere for å undertrykke folket. I realiteten er det blitt dannet en forbrytelsens og forræderiets internasjonale.

På den annen side har det opprinnelige borgerskapet mistet all sin motstandsevne mot kapitalismen (om det noen gang hadde den) og utgjør ikke annet enn tilhengeren på vognen. Det finnes bare to alternativ: En sosialistisk revolusjon eller en karikatur av en revolusjon.

Asia er et kontinent med vekslende karakteristiska. Frigjøringskampene mot en rekke europeiske kolonimakter førte til opprettelsen av mer eller mindre progressive regjeringer. I noen tilfelle har de utviklet seg lenger enn til å løse den primære oppgaven, den nasjonale frigjøringen, i andre tilfelle har de etter hvert inntatt en proimperialistisk holdning. Sett fra et økonomisk synspunkt har U.S.A. hatt lite å tape og mye å vinne i Asia. Omskiftingene begunstiger U.S.A. som kjemper for å ta plassen til andre neo-kolonialistiske makter, skaffe seg adgang til andre aksjonssentre på det økonomiske området, noen ganger direkte-andre ganger ved hjelp av Japan. Det foreligger imidlertid spesielle politiske forhold, særlig på Indochina-halvøya, som gjør den særlig viktig i Asia og gjør den til et viktig punkt i den nordamerikanske imperialismens militærstrategi. Denne har lagt en kjede rundt China gjennom Syd-Korea, Japan, Taiwan, Syd-Vietnam og Thailand. Denne dobbelt - situasjonen, en så viktig strategisk interesse som den militære innrigningen av Den Kinesiske Folkerepublikken, og den amerikanske kapitalens ambisjoner om å trenge inn i disse markedene som den ennå ikke dominerer, gjør Asia til et av de mest eksplosive områder i verden for øyeblikket. Dette til tross for den tisyndelatende stabilitet utenfor Vietnam-området.

Geografisk en del av det samme området, men med sine motsetninger, står Midt-Østen på kokepunktet uten at en kan forutsi hvor langt den kalde krigen vil gå, mellom Israel som støttes av imperialistene, og de progressive statene i området. Dette er en annen/vulkanene som truer verden.

Afrika utgjør et nesten jomfruelig område for den neo-kolonistiske ekspansjon. Det har oppstått forandringer som til en viss grad tvang de neo-kolonistiske maktene til å gi anfall på

gamle privilegier av absolutt karakter. Når prosessene skjer uavbrutt viser det seg imidlertid at etter kolonismen følger, uten vold, en neo-kolonisme med de samme effekter hva den økonomiske dominans angår. De Forente Stater hadde ikke kolonier i dette området og kjemper nå for å skaffe seg adgang der de fra gammelt av var stengt ute. Man kan være sikker på at Afrika utgjør et langsiktig mål i den nordamerikanske imperialismens strategiske planer. Dens investeringer har hittil bare hatt betydning i Syd-Afrika, og begynner å trenge inn i Kongo, Nigeria og andre land i skarp, men inntil nå fredelig konkurranse med andre imperialistiske makter. U.S.A. har ennå ikke store interesser å forsvare bortsett fra sin påståtte rett til å intervenere hvert sted på kloden der deres monopoler snuser opp store inntekter eller store råstoffreserver. Alt det forutgående gjør at en må sette spørsmålsteget ved mulighetene for folkene til å frigjøre seg på kortere eller lenger sikt. Om vi analyserer Afrika ser vi at det kjempes med en viss intensitet i de portugisiske koloniene Guinea, Mozambique og Angola, med særlig hell i det første stedet og med vekslende hell i de to øvrige områdene. Enda pågår det kamp mellom Lumumbas etterfølgere og Tchombes gamle medsamsvorne: Kongo, en kamp som for øyeblikket ser ut til å gå i den sistnevntes favør, de som har "pasifisert" til egen fordel store deler av landet. Men krigen holder seg latent.

I Rhodesia er problemet annerledes. Den britiske imperialismen brukte alle midler som stod i dens makt for å kunne overgi makten til den hvite minoriteten som for øyeblikket sitter ved roret. Konflikten sett fra engelsk hold er absolutt uoffisiell, det er bare det at denne makten med vanlig diplomatisk dyktighet viser en fasade av misnøye overfor forholdsreglene som Ian Smiths regjering har tatt. Den er hjulpet i sin listige handlemåte av enkelte samveldeland og angrepet av en stor del av landene i det sorte Afrika, enten de nå er den britiske imperialismens føyelige vasaller eller ikke. I Rhodesia kunne situasjonen vende seg i eksplosiv retning om de patriotiske negrene lykkes i å gjøre væpnet opprør, og denne bevegelse kunne bli hjulpet av de afrikanske nabostatene. For øyeblikket blir problemet ventilt i så harmløse organisasjoner som Det Britiske Samveldet og F.N.

Likevel kan ikke den sosiale og politiske utviklingen i Afrika hindre en revolusjonær situasjon over hele kontinentet. Frihetskampen mot portugiserne bør lykkes, men Portugal betyr ingenting fra et imperialistisk synspunkt. Konfrontasjoner av revolusjonær art er viktig fordi de holder i sjakk hele det

imperialistiske maskineriet, men det betyr ikke at vi skal la være å kjempe for frigjøringen av de tre portugisiske koloniene og intensifisere deres revolusjoner. Når de store negermassene i Rhodesia og Syd-Afrika begynner sin autentiske revolusjonære kamp, vil en ny epokevære innledet i Afrika. Eller når fattigfolket i et land reiser seg for å ta sin naturlige rett til et verdig liv ut av hendene på de regjerende oligarkier. Til nå har statskuppene fulgt på hverandre. En offisersgruppe erstatter en annen makthaver som ikke lenger tjener kaste - interessene eller de interesser han måtte tjene, mens folket står utenfor. I Kongo førte minnet om Lumumba for en kort tid til et annet forhold, men det har i de siste måneder minsket i styrke.

I Asia er som vi ser situasjonen eksplosiv. Ikke bare i Vietnam og Laos hvor det kjempes, men også i Kambodsja hvor den amerikanske aggresjonen kan sette inn hvert øyeblikk, i Thailand, Malaysia og utvilsomt i Indonesia hvor vi ikke må tro det siste ord er sagt fordi om kommunistpartiet er utslettet og de reaksjonære har tatt makten. Og naturligvis i Midt-Østen.

I Latin-Amerika kjempes det nå med våpen i hånd i Guatemala, Colombia, Venezuela og Bolivia og vi ser de første tegn i Brasil. Andre motstanssentra dukker opp og forsvinner igjen. Men omtrent alle land på kontinentet er modne for en kamp av en slik art at det å resultere i triumf ikke kan bety annet enn å innsette en regjering av sosialistisk karakter. På dette kontinentet snakkes det praktisk talt bare et språk, når vi ser bort fra unntaket Brasil, og hva brasilianerne angår kan de som snakker spansk bli forstått og selv forstå, så stor likhet er det mellom de to språkene. Klassene i de enkelte land er her så å si identiske, vi kan faktisk snakke om den internasjonale latinamerikaner, identifiseringen er mer komplett enn på noe annet kontinent. Språk, religion, og felles skikker former landene. Graden og formene for utbytting har lignende effekter for utbytterne og de utbyttede i størsteparten av vårt Amerika. Og opprøret modner med økt hastighet.

Vi kan spørre : Dette opprøret, hvordan kan det lykkes, hva slags opprør kan det være? Vi har alt hevdet at på grunn av de samme karakteristika vil kampen i Latin-Amerika ta kontinentale dimensjoner. Kontinentet vil bli skueplass for mange store kamper for menneskehetens frigjøring. Innenfor rammen av denne kampen av kontinental rekkevidde er de kamper som nå pågår bare episoder. Likevel har de gitt sine martyrer og det blod som er nødvendig i denne siste kampen for å få full frihet for menneskene.

Der står navnet til major Turkios Lima, til presten Camilo Torres, til major Fabrikio Odjeda, Lobaton og Luis de la Puente Uceda, hovedmenn bak de revolusjonære bevegelsene i Guatemala, Colombia, Venezuela og Peru. Men folkenes aktive mobilerer føder nye ledere. Nye krigsutbrudd vil oppstå i disse land og i andre land. Det har allerede skjedd i Bolivia, og de vil øke i antall og intensitet, men med alle de omskiftningene som hører til i den farlige beskjeftigelsen det er å være moderne revolusjonær. Mange vil dø som offer for sine feil, andre falle under hard kamp, men nye folk og nye ledere vil lides av varmen fra den revolusjonære kamp. Folkene former sine soldater og sine ledere i selve krågens selektive ramme, mens yankee-spesialister i undertrykkelse vil øke i antall. I dag er det rådgivere i alle land der det forekommer væpnet kamp, og den peruanske hær gjennomførte tilsynelatende en heldig nedkjemping av de revolusjonære i landet, hjulpet og trent av nordamerikanerne. Men hvis krigssentrene behandles med tilstrekkelig politisk og militær dyktighet vil de praktisk talt være umulige å få bukt med og vil kreve nye forsendelser av nordamerikanere. I Peru er seige og sterke, foreløpig ukjente menn igang med å reorganisere geriljavirksomheten. Litt etter litt vil enkle våpen som hittil har vært tilstrekkelige for å utrydde små væpnede grupper måtte byttes ut med moderne våpen. og rådgivergruppene med nordamerikanske soldater. Etterhvert blir de nøtt til å sende regulære troppestyrker for å sikre en relativ stabilitet for regjeringer hvis nasjonalhærer går i oppløsning. Det er Vietnams vei folkene bør følge, det er veien Amerika vil følge med det spesielle særtrekk at de væpnede gruppene vil danne noe slikt som koordinasjonsråd for å gjøre undertrykkelsen mer komplisert for yankeene og lette den felles sak.

Amerika, et kontinent glemt av de senere politiske frihetskampene, begynner å la sin stemme høre gjennom Tricontinentalen, gjennom avantgarden blant / nasjoner som er den kubanske revolusjon. Amerika vil ha en oppgave av mye større karakter: Å opprette det andre eller tredje Vietnam.

Til syvende og sist må en ta i betrakning at imperialismen er et verdensomspennende system, kapitalismens siste etappe, og at den må bekjempes i en stor konfrontasjon verden over. Det strategiske målet for denne kampen må være å knuse imperialismen. Den delen av kampen som faller på oss, verdens utbyttede og tilbakeliggende, må være å eliminere grunnlaget for kapitalismens opprettholdelse, våre undertrykte nasjoner som de får sin kapital fra, sine råvarer,

sine teknikere og billig arbeidskraft og hvortil de eksporterer ny kapital, våpen og alle slags varer, slik at vår avhengighet blir absolutt. Det fundamentale element for dette strategiske målet blir således folkenes totale frigjøring, en frigjøring som vil bli oppnådd i de fleste tilfelle gjennom væpnet kamp og som i Amerika vil ha den egenskap å omforme seg til en sosialistisk revolusjon

For å sette imperialismens ødeleggelser i brennpunktet må en identifisere dens leder, og den er ingen annen enn De Forente Stater. Vi må gjennomføre en generell oppgave som har som mål å dra fienden bort fra sine egne omgivelser og tvinge ham til å kjempe på steder hvor hans levevaner kolliderer med den herskende virkelighet. En må ikke undervurdere motstanderen. Den amerikanske soldat er teknisk dyktig og har hjelpemidler som gjør ham fryktet. Han mangler først og fremst den ideologiske motiveringen som hans fremste rivaler i dag, de vietnamesiske soldater har til fulle. Vi kan bare triumfere over denne hæren i den grad vi kan nedbryte dens moral. Og moralen blir svekket når hæren blir tilført stadige nederlag og lidelser. Men dette enkle seiersopplegget innebærer veldige offer for folkene, offer som må kreves i dag og som kanskje blir mindre smertefulle enn de vi må tåle om vi flykter fra kampen og håper at andre skal rake kastanjene ut av ilden for oss. Det er klart at det land som sist frigjør seg sannsynligvis kan gjøre det uten kamp. Det folket blir spart for lidelser fra en krig så lang og fryktelig som imperialistene gjør den. Men kanskje er det umulig å unngå denne kampen eller dens virkning en strid av verdenskarakter, og lidelsene kan bli store eller større enda.

Vi kan ikke forutsi fremtiden, men vi må aldri falle for fristelsen til å være fortroppen for et folk som ønsker sin frihet, men så fornekte den kamp den vil medføre og vente på seieren som på et offerbrød. Det er absolutt riktig at man vil unngå ethvert offer. Derfor er det viktig å bringe klarhet om hvilke muligheter det avhengige Amerika har til å frigjøre seg ad fredelig vei. For oss er løsningen klar: Det kan være eller ikke være det riktige tidspunkt for å begynne kampen, men vi må ikke gjøre oss illusjoner og ikke har vi rett til å tro at vi kan få frihet/uten å kjempe. Og striden vil ikke bestå i gatekamper med stein mot bedøvelsesgasser, eller fredelige generalstreiker, heller ikke vil det bli kampen til et opphisset folk som på to tre dager knuser undertrykkelsesmaskineriet til det herskende enevelde. Det vil bli en lang og grusom krig hvor kampen vil stå der geriljasoldaten søker ly, i byene der motstanderen vil hente seg lette offer i

den revolusjonære familie, i landsbyen der den fattige bondebefolkningen vil bli massakrert, på steder eller i byer som blir ødelagt av fiendens bomber. De tvinger oss til denne kampen. Det er ikke annet å gjøre enn å forberede seg og bestemme seg til å lære. Begynnelsen vil ikke bli enkel, snarere meget vanskelig. Hele den undertrykkede kapasitet, alt de rår over av brutalitet og demagogi vil oligarkiene ta i bruk. Vår oppgave den første tiden vil bli å overleve, etterpå blir det å benytte geriljaens stadige eksempel under utførelse av væpnet propaganda i vietnamesisk betydning av ordet, det vil si skuddenes propaganda fra kampen som vinnes eller tapes, men som utkjemperes. Den store lærdommen om de uovervinnelige geriljaer fanger den eiendomsløse massen. Det er galvaniseringen som må til, styrkingen av nasjonalfølelsen, opplæringen til hardere oppgaver for å kunne motstå den verste form for undertrykkelse. Hatet som kampfaktor, det uforsonlige hatet overfor fienden som inspirerer lenger enn til det som er menneskets naturlige ytelsesgrenser og omskaper det til en effektiv, hard og kald drapsmaskin. Våre soldater må være slike, et folk uten hat kan ikke vinne over en brutal fiende.

Krigen må bringes dit fienden bringer den, til hans hjem, til stedene han forlyster seg - gjøres total. En må hindre ham i å få ettminutts ro, ett minutts sjelefred, utenfor sine kasserne - og endog innenfor de samme. Angripe hvor han befinner seg, for å få ham til å føle seg forfulgt som et rovdyr overalt. På den måten svekkes hans moral. Det vil gjøre ham enda mer bestialsk, men en vil legge merke til tegn som tyder på at han mister motet.

Og at det utvikles en virkelig proletarisk internasjonalisme, med internasjonale proletarhærer, vil være den hellige sak vi skal kjempe for og som vil bli menneskehetens løsning. På den måten vil det å dø under fanene i Vietnam, Venezuela, Guatemala, Laos, Guinea, Colombia, Bolivia, Brasil, for å nevne dagens skueplasser for den væpnete kamp, bli like ærerikt og forlokkende for en amerikaner, en asiat, en afrikaner, ja endog for en europeer. Hver bloddråpe utgytt i et territorium hvor en ikke er født, skal være en erfaring for den som overlever slik at han kan anvende den senere i kampen for å frigjøre sitt eget territorium. Og hvert folk som blir fritt er en fase i slaget for frigjøringen av den nasjon en kjemper for.

Tiden er kommet for å moderere våre uoverensstemmelser og sette alt inn i kampens tjeneste.

At det blir agitert i store stridigheter mens verden kjemper

for sin frihet, vet vi og det kan vi ikke skjule. Vi vet også at de har antatt en så skarp karakter at dialogen og forsoningen synes om ikke umulig. Det ernytteløst å lete etter metoder for å innlede en dialog som kamphanene flykter fra. Men fienden står der, dag etter dag og truer med nye slag. Disse slagene vil forene oss, i dag, i morgen eller i overmorgen. De som først forsoner seg med og forbereder seg på den nødvendige enhet, vil vinne folkets bifall.

Vi eiendomsløse kan ikke ta parti for hverken den ene eller den andre part.

I denne kamptiden er den formen som uenigheten kommer fram på en svakhet, men på det trinn den befinner seg, er ønsket om å løse problemene ved hjelp av ord bare en illusjon. Historien vil viske motsetningene ut eller gi den virkelige forklaringen. I denne kampens verden bør alt som er av uenighet med hensyn til taktikk og handlingsopplegg analyseres med den respekt også feilaktige vurderinger fortjener. Men hva angår det store strategiske mål, å knuse imperialismen fullstendig, må vi være uforsonlige.

Vi sammenfatter således våre seiershåp slik: Å ødelegge imperialismen ved å eliminere dens sterkeste ledd som er De Forente Staters imperialistiske hegemoni. Vår taktikk vil være nasjonenes gradvise frigjøring, en for en eller i gruppevis gi fienden en vanskelig kamp utenfor hans eget terreng. Ta fra ham forsyningsområdene som jo nettopp er de avhengige landene. Dette betyr en lang kamp, og vi gjentar en grusom kamp. Vi håper ingen lar seg narre når den settes i gang, og at ingen lar være å sette den i gang av frykt for resultatene den kan medføre. Det er det eneste seiershåpet vi har. Ikke kan vi unngå å vite at tiden er kommet. Det lærer Vietnam oss med sin stadige heroisme, sin tragiske og daglige undervisning i kamp og død for å nå den endelig seier.

Der nå imperialistenes soldater, vant som de er til leve - standarden i U.S.A., møte en fiendlig slagmark og usikkerheten det gir ikke å kunne bevege seg uten å føle at man beveger seg på fiendeland. Døden venter de som beveger seg utenfor den bevoktede festningen, og de møter fiendligheten til en hel nasjon. Alt dette vil kaste gjenskinns i selve U.S.A. og det vil forsterke en faktor som imperialismen selv har svekket, nemlig klassekampen på landets eget territorium.

Vi kunne se en nær og lysende fremtid i møte dersom to, tre eller mange Vietnam blomstret rundt om på kloden med sin kvote av død og forferdelige tragedier, med sin daglige heroisme

Vi kunne se en nær og lysende fremtid i møte dersom to, tre eller mange Vietnam plommet rundt om på kloden med sin kvote av god og forferdelige tragedier med sin daglige herofane

og de gjentatte slag mot imperialismen med det resultat som det ville bety for denne å måtte spre sine krefter og møte et stadig økende hat fra verdens folk.

Om vi alle var istand til å : stå sammen forat våre angrep skulle kunne bli sterkere og sikrere, forat hjelpen vi gir nasjoner i kamp kunne bli enda mer effektiv. Hvor stor ble ikke da fremtiden, og hvor nær!

Hvis en av disse dager den skjebne skal tilfalle oss - vi som på et lite punkt på kartet oppfyller den plikt vi har omtalt og stiller til kampens disposisjon det lille vi er i stand til å gi; våre liv, vårt offer-at vi trekker vårt siste åndedrag på en eller annen jord, som da er vår, fuktet av vårt blod, da skal alle vite at vi har målt rekkevidden av våre handlinger og at vi ikke betrakter oss selv som noe annet enn soldater i den store proletarhæren. Men vi er støte over å ha lært av den kubanske revolusjon og dens store leder den lære som strømmer utover denne del av verden: "Hvilken rolle spiller farene og ofrene til en mann eller ett folk når menneskehetens fremtid står på spill?"

Hele vår handling er et krigsrop mot imperialismen og et skrik for enhet av alle folk mot menneskehetens største fiende, De Forente Stater. Hvor enn døden måtte overraske oss, velkommen skal den være, om bare dette blir hørt av alle ører, slik at andre hender vil strekke seg ut for å gripe våre våpen; slik at andre mennesker gjør seg rede til å stemme i den sorgfulle sang som er mitraljøsens knitring og nye rop om krig og seier.

Brev til OSPAAAL ("Organisasjonen for Solidaritet med Folkene i Afrika, Asia og Latin - Amerika") offentliggjort i Havana 17.4.1967.

Uavkortet oversettelse fra spansk.